

vier kerstverhalen

Trede

Jurjen ten Brinke

Mira de Boer

Rosette Mansour

Timzingt

tearfund

Want wonderen bestaan

Tekst: Jurjen ten Brinke

‘Het was zó bijzonder. Nog nooit was zoiets gebeurd. En daarna is het óók nooit meer voorgekomen.’ Op het stoepje bij de bakkerswinkel vertelt Ishak zijn vriend Ishmail enthousiast wat zijn vader hem vertelde.

Gisteravond had het tijdens het eten flink geonweerd; flitsen schoten door de lucht. Vader had verteld dat hij op zijn negentiende samen met zijn vrienden voor de schapen zorgde. ‘s Nachts was er een groot licht geweest, gróter dan welk onweer ook en daarna vertelden engelen dat de lang beloofde Redder geboren was. ‘Ze konden het eerst niet geloven, maar die engelen waren echt!’, vertelde Ishak. ‘Ze zongen een lied en vertelden waar ze Jeshua konden vinden. Er zou een ster boven de stal staan waar Hij geboren is en daar was Hij!’

Ishmail luistert verbaasd naar zijn vriend. “Echt!? Zeg ‘ik zweer het!’” Maar dat doet Ishak als Joodse jongen niet. Zweren is niet oké. Zijn ouders vinden het bovendien maar zozo dat hij bevriend is met de Ishmail, zijn leeftijdsgenoot uit het dorp

verderop. Maar kon hij er wat aan doen?

Ze waren elkaar tegengekomen bij het bouwen van de brug over de kleine rivier die de twee dorpen van elkaar scheidde. Tijdens de lunch hadden juist déze twee jongens een katapult bij zich om wat vogels te schieten. Zo was het begonnen.

Het gesprek tussen de jongens wordt onderbroken door een groep kinderen die langs komt rennen. Snel volgen ook volwassenen. ‘Waar gaan jullie heen?’ roept Ishak. ‘Rabbi Jeshua is bij het water! Je weet wel, die van de week nog een meisje levend maakte!’ Snel springen de jongens op en voegen zich in de groep; het lijkt wel een wedstrijd wie er eerst bij de oever is. In de verte ziet Ishmail een vissersboot aankomen en daarin staat een man. Hij kent Hem niet, maar kan zijn ogen niet van Hem afhouden. Samen met zijn vriend deelt hij de enige steen die nog niet bezet is.

‘Hij kan echt goed vertellen, man!’ fluistert Ishmail in het oor van Ishak. Het duurt lang,

maar de jongens genieten van het mooie weer en alles wat ze horen. Als Jeshua is uitgesproken, wordt er door een groepje mannen druk overlegd. ‘Zullen we gaan?’ vraagt Ishmail. ‘Nee, laten we nog even wachten’, zegt Ishak. Volgelingen van de rabbi verspreiden zich tussen de menigte en komen ook bij de vrienden langs. ‘Heb je wat te eten bij je?’ vraagt een grote kerel. ‘Waarom?’ vraagt Ishmail. ‘De rabbi heeft het nodig.’ ‘Maar ’t is voor mijn moeder; ik heb het net gekocht’, werpt Ishmail tegen. ‘Geef het nou maar, en zeg thuis dat het voor een man van God was’, is het antwoord. ‘Hier’, zegt een vrouw naast hen, ‘neem deze vissen ook maar mee’. De man verdwijnt met Ishmails brood en met de vissen en loopt terug naar de oever van het meer.

Op hun tenen staan de jongens te kijken naar wat er gebeurt. Het is ongelooflijk, maar waar: een gigantische groep mensen krijgt te eten en op een wonderlijke manier is er voor iedereen genoeg. ‘Dit is niet normaal man! Niemand gaat dit geloven!’ roept Ishak. ‘Jouw brood is wonderbrood!’

Ishmail krijgt tranen in zijn ogen. ‘Wonderen bestaan. Ik heb het net gezien. Het lijkt wel of God heel dichtbij gekomen is. Dit ga ik nooit vergeten!’ ‘Emmanuel noemen wij dat: God komt bij ons’, lacht Ishak terug. Met een high five nemen ze afscheid van elkaar. ‘Succes thuis zonder brood; of haal anders nog wat op bij die man, er is toch genoeg over!’ roept Ishak zijn vriend nog na.

Op dát moment konden ze niet weten dat ze vijf jaar later als studenten in Jeruzalem gedoopt zouden worden – net als duizenden anderen. En dat door de man die Ishmails broodjes meenam naar rabbi Jeshua. En op dát moment konden ze al helemaal niet beseffen dat tweeduizend jaar later vrouwen uit hun nageslacht zouden meelopen in een demonstratie van Arabische en Joodse vrouwen-voorvrede. Gericht op hun heilzame toekomst.

Maar dat is wél wat er gebeurde. Want wonderen bestaan.

Een bijzonder wonder

Tekst:
Rosette Mansour

Het was 1990 en ik wist haast niet beter dan dat Libanon in oorlog was. Verschillende bevolkings-groepen waren met elkaar in gevecht, en daarbij kwamen ook nog de invasies vanuit Israël en Syrië.

Op een vroege ochtend in oktober werd ik plotseling wakker van vliegtuigen die over Beiroet vlogen en alles platbombardeerden. Mijn man riep: 'Als we hier blijven, gaan we dood.' We haalden snel Marvin, onze zoon van 10 maanden, uit bed en gingen naar buiten om een schuilplaats te zoeken, maar er was niets dan vuur en rook. Het leek wel de hel.

Terwijl we op de vlucht waren, werden we tegengehouden door het Syrische leger dat iedereen onderweg doodde. De soldaten zetten ons tegen een muur met onze handen omhoog en stonden op het punt om ons neer te schieten.

Op dat moment kwam er een Libanese tank en schoot de Syrische soldaten allemaal neer.

We stonden tussen twee vuren in, maar werden gered door een wonder. Diezelfde dag, in de namiddag, eindigde de oorlog. De pijn en het trauma bleven.

Toen in 2011 de Arabische Lente begon, vluchtten mensen van Syrië naar Libanon. Ik leefde met hen mee, omdat ik zelf in de oorlog was opgegroeid en dus bad ik voor hen. Maar het lukte me niet om ze persoonlijk te bezoeken, omdat ik nog steeds worstelde met mijn trauma.

Marvin, inmiddels volwassen en getrouwd, besloot in die periode om samen met zijn vrouw aan deze Syrische vluchtelingen hulp te verlenen. Zij deelden verhalen en wonderen die ze tijdens hun bezoek meemaakten. Het maakte me jaloers om de verhalen te horen van hoe God aan het werk was, terwijl ik nog steeds vastzat in mijn trauma. Ze deelden voedselbonnen uit aan de Syrische vluchtelingen. Ik assisteerde hem, maar vooral op de achtergrond. Ik wilde geen direct contact met hen hebben. Vreemd genoeg was ik

op een bepaalde manier jaloers op mijn zoon. Hij deed zijn werk onder de Syriërs vrijelijk, terwijl mijn trauma mij belemmerde om dat op dezelfde manier te doen. Totdat Marvin me op een dag vertelde over een bijzonder wonder.

Het was het einde van de maand en er moesten nog wat voedselbonnen worden uitgedeeld. Mijn zoon had sterk het gevoel dat hij naar een bepaalde moslimfamilie moest gaan. Hij klopte op de deur en een tienjarige jongen die opendeed zei: 'Ik weet wie je bent en we verwachten je.' Marvin was erg verrast, want hij had zijn bezoek helemaal niet aangekondigd.

In de woonkamer was de hele familie verzameld. 'Er was geen eten in huis en terwijl ik in bed lag, vroeg ik me af of ik zou sterven van de honger.', vertelde de jongen. 'In mijn slaap had ik een droom. Ik zag een man over het water lopen. Hij was in het wit gekleed en zijn gezicht was zo helder dat ik het niet kon zien. De man zei: 'Wees

niet bang. Ik ben Jezus. Morgen komt er iemand naar je toe die je zal vertellen over liefde, hoop en vrede.' En Jezus herhaalde dat drie keer. Ik vertelde mijn moeder over mijn droom en ze geloofde me. Daarom verwachtten we je.'

Marvin vertelde dat hij het op zijn hart had gekregen om naar hen toe te gaan en deelde enthousiast over Jezus, over Zijn liefde, hoop en vrede. De eerstvolgende zondag gingen de moeder en jongen van de familie naar de kerk.

Dit verhaal bepaalde mij bij Jezus, onze vredenvorst die naar deze aarde kwam om lief te hebben en te dienen. Hij moedigde ons aan om onze vijanden lief te hebben en ik wil in zijn voetsporen treden. Ik besloot Hem te gehoorzamen en mijn vijanden te dienen. Ik was genezen van mijn trauma. Als we ons op Hem concentreren, in plaats van op onze problemen, is er herstel.

Dit verhaal is waargebeurd

Tekst: Timzingt
(naar een idee van
Johan van de Gronden)

De verbazing der engelen

‘Hier moet het zijn’, zegt Kanhetwel en hij tuurt op de kaart. Het is zijn eerste grote opdracht als net afgestudeerd engel en was geenszins van plan om dit te verknallen. Hij geeft een teken en het hele engelenkoor komt met een schok tot stilstand.

‘Dit kan gewoon niet kloppen!’ roept een stem. Hoorjemewel, een oudere engel met een enorme staat van dienst, wurmt zich naar voren. Zijn medailles rammelen tijdens het lopen.

‘Wat klopt er niet?’ zegt Kanhetwel geërgerd: ‘We zingen: **ere zij God in de hoge**, dat zingen de serafs en cherubs continu. Dat klopt als een bus!’ ‘Nee ik heb het niet over de liedtekst!’ zegt Hoorjemewel, ‘Het gaat over de locatie. Die kan niet kloppen.’ ‘Oh ja, weet jij het beter?’ ‘Nou’, zegt Hoorjemewel, ‘ik ben toevallig de meest ervaren Engel van het hele koor. Ik heb op allerlei plaatsen in de hemelse

gewesten opgetreden en dat kan jij me niet nazeggen, Kanhetwel.’ Hij wijst op zijn medailles. ‘Deze kreeg ik voor het zingen tijdens de schepping, deze voor de inwijding van de tempel en deze kreeg ik voor mijn optreden in ‘The Voice of Angels!’

‘Zal best’, zegt Kanhetwel kribbig, ‘maar Gabriël heeft gezegd dat we hierheen moesten.’

‘Luister’, zegt Hoorjemewel, ‘We gaan ongeveer de belangrijkste uitvoering doen die we in de eeuwigheid ooit te doen krijgen. We gaan de komst van de Messias aankondigen. Hij is dé vredestitcher. Het is de komst van de Heer zélf naar deze wereld. Dan kan het toch niet zo zijn dat we hier in the middle of nowhere optreden. We moeten toch op zijn minst in Jeruzalem of in Rome zingen. Daar is de akoestiek veel beter en daar zijn machtige mensen die we eens flink de les gaan lezen met

ons lied. We zijn hier buiten de bebouwde kom van Bethlehem, of all places!? Wat gaat ons publiek zijn? Een stelletje schapen met hun herders?!’

Hoorjemewel grist de kaart uit de handen van Kanhetwel en bekijkt hem grondig. ‘Toch kan het niet kloppen’, mompelt hij. ‘Bel anders even met Gabriël!’ ‘Ik? Ja dag! Dat doe je zelf maar’, en Kanhetwel overhandigt Hoorjemewel zijn mobieltje.

‘Wat is zijn nummer’, zegt Hoorjemewel, ‘Gabri en ik zijn matties weet je.’ ‘777’.

‘Had ik kunnen weten.’ Hoorjemewel toetst het nummer in: ‘Hopelijk heb ik bereik hier.’

‘Ha Gabri! Hey mattie, Hoorjemewel hier, ik bel even want Kanhetwel is van het padje. We staan hier met hele engelenkoor en zijn verdwaald

in de buurt van Bethlehem. Ik stuur jou even een locatie dan kun je ons naar Rome of Jeruzalem loodsen, want ik neem aan dat we daar moet en zijn? ... Wat? ... Oh excuus ... Nee ... Nee, natuurlijk, Gabri...ël, ja zo heet je ... u... Menéér Gabriël ... Heel helder ... Ik dacht alleen ... Nee ... Oké. Dan doen we het gewoon hier ... Bedankt ... Tot ziens... meneer.’ Hoorjemewel kijkt glazig voor zich uit. ‘Ik snap het niet’, mompelt hij.

Kanhetwel slaat op zijn schouder: ‘Dan heeft zelfs de meest ervaren Engel van het koor nog wat te leren van de komst van de Messias. Kom we gaan inzingen, de uitvoering begint als de zon onder is. Schapen zijn erg muzikale dieren, wist je dat?’

Tekst: Mira de Boer

Christmas is a time of sharing

We hadden een mooi plannetje voor Tweede Kerstdag: gewoon alleen met het gezin eten! Ik was verbaasd over het enthousiasme van de kinderen want in mijn beleving aten we al zo vaak als gezin. Het viel op zondag en na de kerk zouden we borrelen, filmpje kijken en volgens de kinderen de ultieme kerstmaaltijd eten: patat.

Tijdens de dienst werd een filmpje vertoond over een bijzonder moment uit 1914 aangehaald. Na vijf maanden oorlog werd het in dat jaar op kerstavond even stil op het slagveld bij het Westelijke Front. De wapens werden neergelegd en de oorlog leek even vergeten. Duitse en Engelse soldaten zongen kerstliederen en wensten elkaar een prettig kerstfeest toe vanuit het niemandsland tussen de loopgravenlinies. Eén dag werd er gevoetbald, gezongen en gefeest. Hoe triest dat na dit vredige moment het

schieten op elkaar vanuit de loopgraven werd hervat! Deze korte periode van vrede ging de geschiedenisboeken in als de Kerstvrede van 1914.

Het filmpje eindigde met 'Christmas is a time of sharing'. Het raakte me. Het liet zien dat mensen in staat zijn om te midden van haat en verderf elkaar te omarmen. Om samen te spelen en om elkaar als mens te zien. We kunnen dus over hun eigen sores heenstappen en ruimte scheppen voor de ander.

Na de dienst stroomden de mensen de hal in en na de koffie vertrokken de meesten naar huis. Onze vriend Nima bleef, hij drentelde rond en rommelde wat in de keuken. Ooit vluchtte hij uit Iran, hij woonde in het AZC en kwam vaak bij ons. 'Vandaag niet', zei ik tegen mijzelf. 'Vandaag zijn we met het gezin, dat is beloofd.'

De hal was ondertussen leeg, ik pakte mijn tas en volgde mijn familie naar de auto. Ik zwaaide naar Nima: 'Waar ga jij naartoe?' Hij haalde zijn schouders op: 'Het AZC'. Verloren stond hij daar. Ik aarzelde, maar deed het toen toch: 'Heb je zin om bij ons te eten?' Met een glimlach beantwoordde hij mijn vraag. 'Mooi, dan zien we je wel verschijnen! Gezellig dat je komt!'

Toen ik de auto instapte zei ik: 'Jongens, er is toch een verandering. Nima eet ook mee.' Mijn man knikte en ik draaide me om naar de kinderen op de achterbank. Ik zag bij mijn dochter dikke tranen op haar wangen. 'Waarom?' Ze gilde het bijna: 'Waarom kunnen we nou niet eens één keertje met elkaar eten? Waarom moeten er bij ons ALTIJD mensen aanschuiven? Ik had me er zó op verheugd!' Ik deelde haar onmachtige boosheid en voelde dat ook bij

mij de tranen hoog zaten.

Waarom zag niemand anders deze eenzame jongen? 'Ik kon het gewoon niet lieverd, ik kon hem niet alleen laten staan. Hij mist zijn familie, ik kon het niet. Christmas is a time of sharing... toch?'

De middag verliep als gepland, met veel chips, hapjes, patat, films, bankhangen, dekentjes en gezelligheid. Halverwege voelde ik plotseling een handje in de mijne. Mijn dochter fluisterde: 'Ik vind het toch zo gezellig dat Nima er is. Het is echt helemaal niet erg, hij hoort er gewoon bij.'

Bekijk het filmpje 'Christmas a time of sharing'

Het verhaal van Tearfund

Vrede op aarde. Ieder jaar met kerst zingen we het weer. Als we naar ons eigen leven kijken, lijkt dat zo vanzelfsprekend. Maar als we naar de wereld kijken, is dat helemaal niet zo. Ons hart gaat uit naar mensen in het Midden-Oosten, Soedan en Congo... en helaas is dit rijtje verre van compleet.

Wij denken deze kerst in het bijzonder aan alle vrouwen die slachtoffer zijn van geweld, zowel fysiek als mentaal. Vrouwen die getraumatiseerd zijn door oorlog. Tearfund wil hen weer een hoopvolle blik op de toekomst geven. Dankzij de lokale kerk worden deze vrouwen opgevangen in een traumacentrum waar zij therapie krijgen. Zo kunnen zij

die al zo lang leven in angst en onrust hun leven weer oppakken en een beetje vrede ervaren.

Dit verhalenboekje sluiten we af met een verhaal over onszelf. Al 50 jaar helpt Tearfund mensen zelf op te staan uit armoede en onrecht. Samen maken we gemeenschappen weerbaar en laten ze zelf bijdragen aan een betere toekomst. We dragen bij aan het veranderen van de samenleving door systemen en beleid te helpen opstellen die gericht zijn op het welzijn van mensen, gelijkheid en duurzame groei.

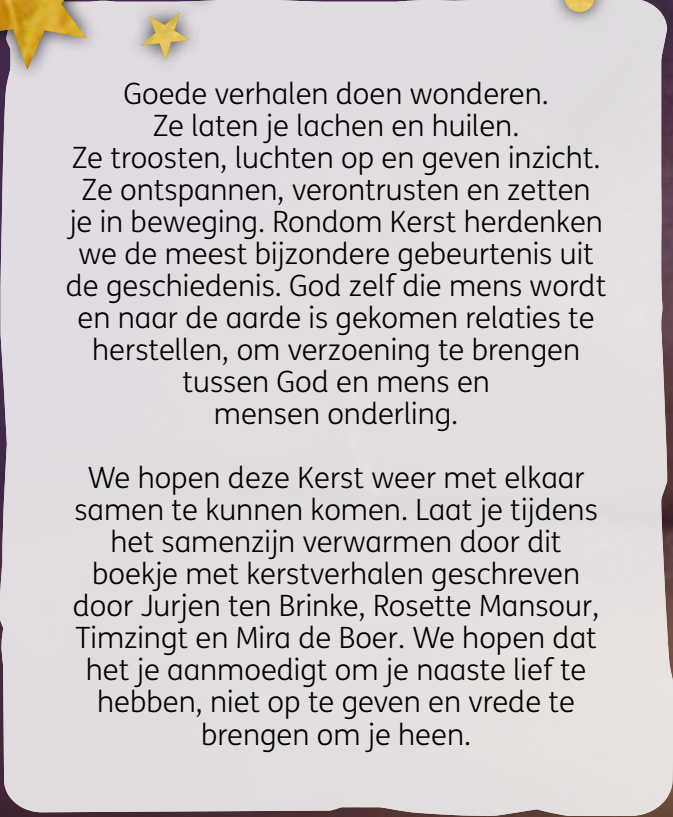
Het raakt ons om mensen in diepe armoede te zien en we geloven dat het onze

opdracht is om recht te doen aan hen. Daarom brengen we een beweging op gang van personen, kerken en gemeenschappen die dit onrecht in hun eigen omgeving aanpakken. Dit doet Tearfund al 50 jaar en we zien dat het een krachtige en duurzame impact heeft!

We willen jou aanmoedigen om iets moois te doen met de invloed die jij hebt op en in de wereld. Want die heb je, ook al zie je het niet altijd direct. Samen recht doen, dat is waar Tearfund voor staat. Samen met jou brengen we een beweging op gang die onrecht aanpakt in onze eigen buurt, gemeenschap en ons land.

We geloven dat Gods levensveranderende kracht zo zichtbaar wordt en armoede en onrecht wordt aangepakt. Jij kunt ook helpen en samen met ons recht doen. Doe je met ons mee?

Heb je vragen over dit boekje of over het verhaal van Tearfund? Mail info@tearfund.nl of bel 030 69 69 600.

Goede verhalen doen wonderen.
Ze laten je lachen en huilen.
Ze troosten, luchten op en geven inzicht.
Ze ontspannen, verontrusten en zetten
je in beweging. Rondom Kerst herdenken
we de meest bijzondere gebeurtenis uit
de geschiedenis. God zelf die mens wordt
en naar de aarde is gekomen relaties te
herstellen, om verzoening te brengen
tussen God en mens en
mensen onderling.

We hopen deze Kerst weer met elkaar
samen te kunnen komen. Laat je tijdens
het samenzijn verwarmen door dit
boekje met kerstverhalen geschreven
door Jurjen ten Brinke, Rosette Mansour,
Timzingt en Mira de Boer. We hopen dat
het je aanmoedigt om je naaste lief te
hebben, niet op te geven en vrede te
brengen om je heen.